

[Undervisningsministeren.]

humanistiske fakulteter kan sættes en ny studieplan i kraft forhåbentlig fra 1. september 1968, en plan, hvis enkeltheder jeg ikke her kan gå ind på — den er heller ikke helt færdigudarbejdet endnu — men altså en plan, som vil imødekomme de synspunkter, som blev fremført her af hr. Per Møller og i øvrigt også af hr. Jørgen Jensen.

Fru Grethe Philip sagde om Odense universitets udbygning, at den burde være sket hurtigere, og stillede det spørgsmål, om administrator har fået hjælp nok. Jeg skal ikke kunne besvare dette specielle spørgsmål, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremhæve, at hvis man vil skabe planlægning af nye uddannelsesinstitutioner, vil gøre denne planlægning effektiv og vil gøre den hurtig, så tror jeg, det er rigtigt, at man ikke må være tilbageholdende med at give den hjælp, som er nødvendig, teknisk hjælp, juridisk hjælp; man skal have et sekretariat, som foretager denne planlægning.

Ja, jeg tror, at jeg hermed har svaret på en væsentlig del af de ting, som er blevet fremført. Hele spørgsmålet om målsætning for uddannelsen vil jo give anledning til en meget stor og meget langvarig debat; det skal jeg lade ligge ved denne lejlighed.

Jeg skal slutte med at anbefale en gennemførelse af dette lovforslag med rammebevillingen frem til 1976, og her skal jeg i øvrigt lige indskyde en oplysning, som jeg skylder. Beløbsrammen, 1.250 mill. kr., strækker sig over en 8-årig periode. I planlægningsrådets indstilling var der tale om perioden fra 1967-68 til 1974-75. I forhold hertil er det forskudt 1 år; nu er vi ude af finansåret 1967-68, derfor vedrører det altså nu årene fra 1968-69 til 1975-76, altså også en 8-årig periode, og hvad angår beløbene, vil jeg også for en ordens skyld gøre opmærksom på — det står i bemærkningerne — at disse beløb tænkes reguleret under hensyn til udviklingen i byggeeffektivitet og omkostningsniveau.

Jeg skal altså anbefale lovforslaget til gennemførelse, inden folketinget tager på sommerferie, og jeg gør det med en fornyet henvisning til den opfordring, der ligger til undervisningsministeriet og også til dette ting i tidligere nedsatte udvalgs bemærkninger om, hvor væsentligt det er, at de tre

nævnte universiteters forhold bliver forbedret hurtigt.

K. B. Andersen: Det var dog en ejendommelig reaktion fra undervisningsministerens side. Jeg måtte på et vist tidspunkt hen og se i den blå bog, om det er rigtigt, at undervisningsministeren — jeg må jo sige har været historiker, for jeg kan forstå, han har forladt faget. Ministeren begynder med at sige nogle anerkendende ord om en fremragende historisk redegørelse, som han ikke fandt fejl i; hvorefter han giver sig til at formulere et vældigt overfald om noget ganske andet, som i hver detalje var forkert. Ministeren stod her og fortalte om, hvordan folketinget havde ønsket at tage Københavns universitet frem. Ministeren kunne have tilføjet, hvis han havde gjort sig den ulejlighed at sætte sig ind i det, han talte om, at er der nogen, der har forsøgt at bringe Københavns universitet frem i stedet for at køre rundt i det sydjyske universitet, som der på det tidspunkt manglede grundlag for, og som min forgænger ville aktualisere, så er det undertegnede.

Men for nu at holde os til det historiske, så må jeg jo prøve én gang til i stedet for de almindeligheder, som ministeren stod her med, simpelt hen at tage de foreliggende forhold.

Man sagde altså i foråret 1964 til den daværende undervisningsminister, den nuværende kulturminister, at nu skulle der ske noget med København. Der skete dog ikke noget i resten af den pågældende ministers tid. Da jeg blev undervisningsminister, nedsatte jeg dispositionsplanudvalget, der fik til opgave at skaffe grundlag for løsningen af Københavns universitets problemer. Medens dette udvalg arbejdede frem til december 1966, sørgede vi for løbende at købe ejendomme ind og på anden måde løse universitetets problemer. Dispositionsplanudvalget skitserede, som kom med visse konkrete forslag vedrørende Københavns universitet, som vi hidtil havde savnet, og som i det hele taget har givet det grundlag, der gør, at vi nu for alvor kan arbejde med Københavns universitets problemer, gik til udtalelse i planlægningsrådet, hvis formand, den nuværende kulturminister, afleverede sin indstilling i september 1967. På det tidspunkt